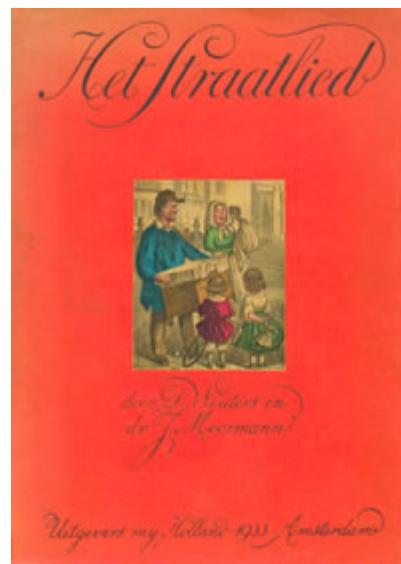

“Wat de technische verzorging betreft, zijn de straatverzen geen stalen van schoone drukkunst. De gezette regels zijn zelden zuiver recht en de spelling der woorden is aan geen enkele regel gebonden.

Komt men ergens een bepaalde letter tekort, dat deert niet, een willekeurige letter vult de open plaats wel aan. Hoofdletters worden er maar wat over gestrooid. Er zijn straatverzen, die geheel op een zekere moderne drukkunst van heden gelijken, waar alle hoofdletters ontbreken.

Misstellingen en z.g.n. drukfouten komen in bijna elk couplet voor. De punctuatie is heelemaal maar luk-raak.

(D.Wouters en Dr. J.Moormann in “Het straatlied, een bundel schoone historie-, liefde- en oubollige liederen”, Uitgevers-maatsdchappij Holland, Amsterdam, 1933, pag. 19)

“Hoe vaak vergeten we door het groene laken van de studeertafel, door de beslotenheid onzer kamers, dat er buiten groote groene, levende vlakten bestaan van volksleven, volkslijden en volksverblijden, waarvan we door ons voorbij-leven geen weet hebben.

Hoe lang is niet de volkstaal vergeten bij studies over taal, het volk zelf bij studies over het volk, de mensch bij studies over de mensch. De laatste vijf en twintig jaar gaat de wetenschap dieper en zoekt zij ook bij de bronnen, die in de volksaard liggen. De dagbladen werden in de oorlogsjaren gevuld met artikelen van cultuur-menschen, oorlogscorrespondenten, hoofdkwartier-berichten, ingezonden stukken van klagende handelaars, noodvorderingen en telegrammen.

Maar in het volkslied uitte het volk zijn toen machteloze woede tegen o-

weeërs, smokkelaars, hamsteraars, tegen alle oorlogsparasieten. De gekroonde hoofden werden bezongen in termen, die in officiële bladen gecensureerd zouden zijn.”

(D.Wouters en Dr. J.Moormann in “Het straatlied, een bundel schoone historie-, liefde- en oubollige liederen”, Uitgevers-maatsdchappij Holland, Amsterdam, 1933, pag. 24)